

17de zondag door het jaar

Lc. 11, 1-13

“Heer, Leer ons bidden” vragen de leerlingen aan Jezus. Waarom? Ze hadden toch al hun eigen gebedstraditie uit het Jodendom? Wisten ze dat dan niet? Jawel, maar blijkbaar zijn ze er niet zeker van of ze wel de juiste gebedshouding hebben, de juiste geest hebben. Ze voelen zich onzeker en wenden zich daarom tot de Heer. Ik denk ook voor ons heel herkenbaar. Op Jezus’ antwoord kom ik later in deze overweging terug.

In de eerste lezing dreigt God Sodom te vernietigen vanwege de ten hemel schreiende zonden die daar worden begaan. Maar Abraham is het daar terecht niet mee eens. Want, zo redeneert hij. Misschien zijn er ook rechtvaardigen in die stad. Moeten die dan tegelijk ondergaan met de kwaden? En ik denk dat wij het met Abraham eens kunnen zijn. Ook wij vinden het verschrikkelijk als onschuldige mensen omkomen in oorlog, door hongersnood of door aanslagen. En we weten: zelfs in zogenaamde rechtvaardige oorlogen vallen onschuldige slachtoffers.

En ook wij hebben dan de neiging om God ter verantwoording te roepen: Waarom laat Hij dat alles toe? En dat ter verantwoording roepen van God is precies wat Abraham doet. Hij doet dat door te pingelen. Eerst 50, dan 40 en uiteindelijk 10 rechtvaardigen moeten toch genoeg zijn om de stad te sparen. Wat Abraham doet is in feite een vorm van gebed. Hij is begaan met de onschuldigen en laat dat aan God weten. En God blijkt het te kunnen waarderen, want Hij belooft de stad te sparen als er maar 10 rechtvaardigen zijn. Dat die er later niet bleken te zijn, daar konden noch God, noch Abraham iets aan doen.

Dan naar Jezus en zijn leerlingen. Op hun vraag om ze te leren bidden leert Jezus hun het Onze Vader, hier in een verkorte versie (de volledige versie vinden we in de Bergrede van het Mattheüsevangelie). Het is het basisgebed geworden van de kerk en dus van ons. Eigenlijk staat er alles in: hoe we ons dienen te verhouden tot God én hoe we ons dienen te verhouden tot elkaar. En dan staat er als eerste dat Gods Naam moet worden geheiligd. Dus vóórdat we ook maar iets aan God kunnen vragen moeten we beseffen Wie we voor ons hebben: de Heilige, op wiens Rijk we hopen. Eerst dient zijn wil te geschieden, pas daarna mogen we zelf iets willen en daar dus ook naar vragen, óók naar materiële dingen zoals ons dagelijks brood en alles wat we nodig hebben (maar ook weer niet méér dan dat!).

Maar het belangrijkste waar in het gebed om wordt gevraagd is: Vergeving!!! Alleen als we zelf leven vanuit een grondhouding van vergeving, als we andere mensen niet blijven vastpinnen op hún fouten, dan mogen we hopen dat God ons ook ónze fouten vergeeft. En, belangrijk, dan mogen we ook onszelf vergeven.

Als we de juiste grondhouding hebben, dan mogen we God alles vragen en mogen we op zijn deur kloppen. Hij zal voor ons opendoen, óók als onze

wensen niet onmiddellijk worden vervuld. Uiteindelijk zal Hij ons dan met open armen ontvangen.

Ten slotte een kort verhaaltje over bidden uit de Joodse traditie.

Er was eens een straatarme arbeider die tegen zijn rabbi klaagde: Rabbi, ik heb heel mijn leven keihard moeten werken om mijn gezin te kunnen onderhouden. Daarom heb ik geen tijd gehad om de bijbel te lezen en zelfs niet om te leren bidden. Toen heb ik de letters van het alfabet maar opgezegd en aan God gevraagd dat Hij er dan zelf maar een gebed van moest maken. De rabbi zei: “Dit is het mooiste gebed dat ik ooit heb gehoord!” Amen.

Jan van de Laar, pastor